

Arrest

nr. 183 345 van 3 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Joegoslavische nationaliteit te zijn, op 26 september 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 augustus 2016 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 februari 2016 dient de verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van zijn Slowaakse schoonzus (*cf.* artikel 47/1 e.v. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 23 augustus 2016 beslist de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de *in casu* bestreden akte. Deze akte omvat enerzijds een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en anderzijds een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beide beslissingen werden aan de verzoeker in één akte, onder de vorm van een bijlage 20, ter kennis gebracht op 30 augustus 2016, die als volgt is gemotiveerd:

**"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang toot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24/02/2016 werd ingediend door:

<i>Naam: R.</i>	<i>Voornaam: S.</i>	<i>Nationaliteit:</i>	<i>Macedonië</i>
<i>Geboortedatum: 06.04.1993</i>	<i>Geboorteplaats: (...)</i>	<i>Rr: (...)</i>	
<i>Verblijvende te (...)</i>			

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 24/02/2016 gezinshereniging met de wettelijke partner van zijn broer, met G. K. (96.08.05 504-60) op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Hierbij zou betrokkene het bewijs moeten leveren dat hij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, uitgevaardigd door de bevoegde overheid van het land van oorsprong, OFWEL het bewijs ten laste te zijn in het land van herkomst of origine adhv bewijs van onvermogen in land van herkomst/origine zowel wat betreft onroerende goederen als inkomen, het bewijs dat betrokkene door de referentiepersoon onderhouden werd in het land van herkomst/origine + bewijs ten laste in België adhv bewijs van huidige bestaansmiddelen van de EU-burger en een attest van het OCMW met overzicht van steun dat betrokkene heeft ontvangen.

Het bewijs dat betrokkene, voorafgaandelijk aan de aanvraag, in het land van herkomst of origine gezamenlijk gevestigd was met de EU-referentiepersoon werd alvast niet voorgelegd, betrokkene verblijft reeds sinds jaren in België, weliswaar in illegaal verblijf of tijdelijk legaal in het kader van achtereenvolgende procedures om het verblijfsrecht te bekomen. Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijke aan de aanvraag tot gezinshereniging kan dus geen sprake zijn. De voorgelegde gezinssamenstelling op datum van 6/06/2015, getuigt van gezamenlijke vestiging in die periode met de broer van betrokkene in België, echter niet in het land van herkomst of origine en al helemaal niet met de schoonzus.

Verder werden volgende documenten voorgelegd: Aannemingsovereenkomst van G. K. dd 17/12/2015, FOD Economie Uittreksel van vestigingseenheid gegevens toestand op 4/01/2016, Belgische Distributie dienst Betalingsoverzicht betalingsoverzichten per week in 2015, Doorlopende opdracht bij de Belfius Bank van €400 op naam van G. C., Huurovereenkomst bij BVBA Viban te de Panne (€240) dd 5/01/2015 (garagebox), Overzicht van de KBC rekening van G. K. betalingen van aankopen (dd 01/02/2016 tot 11/02/2016), Historiek bij de Belfius bank met een storting van 1100 euro aan R. I., Kassatickets van oa. Aldi Carrefour Lidl, Carrefour, OCMW attest geen financiële steun, Fod Sociale zekerheid op naam van R. S. geen tegemoetkoming meer door ambtshalve schrapping dd 18/12/2015. Medisch attest op naam van R. S. dd 17/03/2015 en 16/02/2016.

Aan de hand van de voorgelegde stukken kan er niet toe besloten worden dat betrokkene reeds ten laste was van in het land van oorsprong of origine. Immers, voorzover er daadwerkelijk geld van de referentiepersoon aan betrokkene werd overgemaakt of rekeningen in naam van betrokkene door de referentiepersoon werden vereffend, betreft het de periode dat betrokkene reeds in België verbleef. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene verblijfsrecht kan ontlenen aan een situatie van onvermogen die hij voor zichzelf in België creëerde door ettelijke bevelen niet op te volgen en telkens weer andere verblijfsprocedures op te starten die geen van allen gegrond bleken. Er werd ook geen enkel document voorgelegd die de situatie van onvermogen van betrokkene, in het land van herkomst of origine, kan bevestigen.

Kortom, uit de voorgelegde documenten blijkt niet dat de betrokkene reeds een gezin vormde in het land van herkomst met de referentiepersonen of dat de betrokkene ten laste was van de referentiepersoon voor de komst naar België, zoals voorgeschreven in art. 47/3, 2° van de wet van 15/12.1980. Vandaar dat geen verblijf kan worden toegestaan overeenkomstig art 47/1, 2° van de wet van 15/12/1980.

De andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan. De procedure is derhalve kosteloos, zodat hoe dan ook niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 47/1 en 47/3 van vreemdelingenwet, van artikel 3, tweede lid, punt 6 van de considerans van de Richtlijn 2004/38/EG, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

"EERSTE MIDDEL (t.a.v. de weigering van verblijf)

- Schending van artikel 47/1 en 47/3 van de wet van 15.12.1980 ;
- Schending van artikel 3, lid 2 en punt 6 van de considerans van de Richtlijn 2004/38/EG (hierna verkort: de Richtlijn) ;
- juncto de schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

De weigeringsbeslissing geeft als motivatie (stuk 1):

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 24/02/2016 gezinshereniging met de wettelijke partner van zijn broer, met G. K. (96.08.05 504-60) op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Hierbij zou betrokkene het bewijs moeten leveren dat hij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, uitgevaardigd door de bevoegde overheid van het land van oorsprong, OFWEL het bewijs ten laste te zijn in het land van herkomst of origine adhv bewijs van onvermogen in land van herkomst/origine zowel wat betreft onroerende goederen als inkomen, het bewijs dat betrokkene door de referentiepersoon onderhouden werd in het land van herkomst/origine + bewijs ten laste in België adhv bewijs van huidige

bestaansmiddelen van de EU-burger en een attest van het OCMW met overzicht van steun dat betrokkene heeft ontvangen.

(...)

Kortom, uit de voorgelegde documenten blijkt niet dat de betrokkene reeds een gezin vormde in het land van herkomst met de referentiepersonen of dat de betrokkene ten laste was van de referentiepersoon voor de komst naar België, zoals voorgeschreven in art. 47/3, 2° van de wet van 15/12.1980. Vandaar dat geen verblijf kan worden toegestaan overeenkomstig art 47/1, 2° van de wet van 15/12/1980.

De wettelijke basis ter zake is:

Artikel 47/1, 2° en 3° Vw. het welk beschrijft als rechthebbend 'andere familieleden van een burger van de Unie':

"2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven."

Artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn stelt hieromtrent:

"2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;"

Punt 6 van de considerans van de Richtlijn stelt:

"Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van „familieleden” vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn"

De ratio legis van deze Europese regelgeving ter zake, blijkt afdoende duidelijk uit de woordkeuze van artikel 3. Het Gastland (i.c. België) dient de binnenkomst en het verblijf van de verzoeker te vergemakkelijken.

Ook de Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging verduidelijkt als algemeen principe inzake gezinshereniging met EU-familieleden:

"Aangezien de toestemming voor gezinshereniging de algemene regel is, moeten afwijkingen echter strikt worden geïnterpreteerd. De erkende beoordelingsmarge waarover de lidstaten beschikken, mag niet worden gebruikt op een manier die de doelstelling van de richtlijn, namelijk het bevorderen van gezinshereniging, ondermijnt en afbreuk doet aan het nuttig effect daarvan"

a) Tekortkoming in onderzoek dossier in licht van art. 47/1, 3° Vw.

De bestreden beslissing vangt diens (weigerings)motivatie aan met de stelling:

"Betrokkene vroeg op 24/02/2016 gezinshereniging met de wettelijke partner van zijn broer, met G. K. (96.08.05 504-60) op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Hiertoe zou betrokkene het bewijs moeten leveren dat hij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, uitgevaardigd door de bevoegde overheid van het land van oorsprong, OFWEL het bewijs ten laste te zijn in het land van herkomst of origine (...)"

Verweerder onderzocht – en motiveerde – de aanvraag van verzoeker bijgevolg enkel en alleen onder het aanknopingspunt van art. 47/1, 2° Vw.

Echter stelt de gemotiveerde aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig art. 47/1 Vw. van verzoeker uitdrukkelijk (stuk 3): 5

“Het kan aldus niet redelijk worden betwist dat verzoeker wel degelijk "ten laste" is van zijn schoonzus K. en broer A. Van de huur van het appartement van verzoeker tot zowel zijn tandpasta: alles wordt bekostigd door zijn EU-schoonzus en zijn broer [einde motivatie aanknopingspunt art. 47/1, 2° Vw.]

Doch er is meer, iemand is ook een "ander familielid" indien men door ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de Unieburger nodig heeft. In casu lijdt verzoeker aan epilepsie met ernstige aanvallen, alsook aan een ernstige vorm van een psychose (type schizofrenie) met recente hospitalisatie en een depressie. Neuropsychiater P. KINDTS bevestigt dat de medische situatie van verzoeker dermate ernstig is zodat hij mentaal noch fysisch voor zichzelf kan instaan (stuk 12). De ouders van verzoeker dienen daarom permanent aanwezig te zijn, maar dit is evident niet steeds haalbaar waardoor zij vaak beroep doen op de hulp van mevrouw K. G. en de heer A. R.

Mevrouw G. en de heer R. wonen net daarom zeer dicht bij verzoeker en diens ouders zodat zij steeds kunnen helpen wanneer dit nodig is.

Dat de medische situatie van verzoeker op heden nog steeds zeer ernstig is, blijkt uit het meest recente medisch attest van Dr. KINDTS dd. 16 februari 2016 waarin de ernst van de toestand van verzoeker wordt bevestigd en bovendien wordt toegevoegd dat verzoeker niet arbeidsgeschikt is en geen lessen kan volgen (stuk 14).

Het staat aldus vast dat verzoeker dient te worden aanzien als ten laste van zijn EU-schoonzus, minstens als een persoon die omwille van ernstige gezondheidsredenen de verzorging van de Unieburger nodig heeft. [aanknopingspunt art. 47/1, 3° Vw.] ”

Dit gemotiveerd verzoek met bijhorende stukken (stuk 3 en 4) maakt deel uit van het administratief dossier zodat verweerder bezwaarlijk kan stellen van dit dubbel te onderzoeken aanknopingspunt niet op de hoogte was.

Bijgevolg staat onbetwistbaar vast dat verzoeker alvast meest onzorgvuldig te werk is gegaan n.a.v. onderhavig verzoek tot verblijfsmachtiging overeenkomstig art. 47/1 Vw. door één der beide aanknopingspunten zoals op een gemotiveerde wijze ontwikkeld bij de aanvraag én zoals ook ondersteund met de daarbij horende begeleidende stavingsstukken (stuk 3 en 4) niet te ontmoeten in de motivering.

Daardoor is verweerder niet van alle correcte feitelijke gegevens uitgegaan, waardoor zij deze niet correct heeft beoordeeld en kennelijk onredelijk tot haar beslissing is gekomen (schending materiële motivatieplicht).

Het arrest van de Grote kamer van het Hof van Justitie van 5 september 2012 in de zaak C-83/11 verduidelijkt omtrent dergelijke aanvraag als ‘ander familielid’ onder punt 23 (stuk 10):

“In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.”

Dit alles is duidelijk niet het geval geweest in casu.

Minstens is verweerder aldus manifest onzorgvuldig te werk gegaan, gezien het zorgvuldigheidsbeginsel net inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (wat aldus niet het geval is in casu).

b) Onterechte weigering op aanknopingspunt 47/1, 2° Vw.

(...)"

2.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt op het eerste onderdeel van het eerste middel:

"2.1. Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Art. 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet,
- Art. 3, lid 2 van de Richtlijn 2004/38/EG,
- De materiële motiveringsplicht,
- Het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel houdt verzoekende partij voor dat ten onrechte niet werd nagegaan of verzoekende partij al dan niet in aanmerking komt voor een verblijfsrecht als ziek familielid, ex art. 74/1, 3° Vreemdelingenwet.

Verweerder laat gelden dat de draagwijdte van een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger wordt afgebakend in het aanvraagformulier, waar de verzoekende partij dient aan te geven op welke grond tot verblijfsmachtiging zij zich beroept.

In casu heeft verzoekende partij uitdrukkelijk aangeduid in de bijlage 19ter dat de aanvraag werd ingediend als "ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin".

Verzoekende partij heeft niet aangekruist dat de aanvraag werd ingediend als "ander familielid - ziek".

Dit aanvraagformulier werd gehandtekend door verzoekende partij zelf.

Verzoekende partij kon dan ook niet de verwachting koesteren dat een onderzoek werd gevoerd in het licht van art. 74/1, 3° Vreemdelingenwet, daar waar verzoekende partij enkel had aangeduid zich te beroepen op art. 74/1, 2° Vreemdelingenwet.

Dat bij de aanvraag stukken werden gevoegd, die wezen in de richting van een andere aanvraaggrond, maakt niet dat abstractie kan worden gemaakt van het aanvraagformulier.

Verzoekende partij kan zijn eigen onzorgvuldigheid, door het onvolledig invullen van het aanvraagformulier, niet tegenwerpen aan de gemachtigde van de Staatssecretaris.

Zie in die zin:

"In casu dient vastgesteld te worden dat verzoeker onzorgvuldig heeft gehandeld door niet alle, naar zijn mening, dienstige gegevens aan verweerder over te maken." (RvV 27 januari 2014, nr. 117.689)"

2.3. In een eerste onderdeel van het eerste middel voert de verzoeker onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dit beginsel van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht gebiedt de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden en dat bij dit onderzoek wordt gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad evenwel niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen.

De verzoeker betoogt dat de verweerder zijn aanvraag ten onrechte enkel en alleen onder het aanknopingspunt van art. 47/1, 2° van de vreemdelingenwet onderzocht heeft. Volgens de verzoeker stelt zijn gemotiveerde aanvraag overeenkomstig artikel 47/1 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat iemand ook een "ander familielid" is indien men door ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de Unieburger nodig heeft. De verzoeker verwijst voorts naar en citeert uit zijn gemotiveerde aanvraag waarin zijn medische problematiek wordt toegelicht aan de hand van medische attesten en waarin tot slot wordt aangegeven dat het aldus vast staat dat de verzoeker dient te worden aanzien als ten laste van zijn EU-schoonzus, minstens als een persoon die omwille van ernstige gezondheidsredenen de verzorging van de Unieburger nodig heeft. De verzoeker verduidelijkt dat dit laatste element het aanknopingspunt is met art. 47/1, 3° van de vreemdelingenwet. De verzoeker vervolgt dat dit gemotiveerd verzoek met bijhorende stavingsstukken deel uitmaakt van het administratief dossier zodat de verweerder bezwaarlijk kan stellen van dit dubbel te onderzoeken aanknopingspunt niet op de hoogte te zijn. De verzoeker verwijt zodoende de verweerder onzorgvuldig te werk te zijn gegaan door zijn aanvraag op grond van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet slechts te onderzoeken in het licht van één van beide aanknopingspunten zoals op een gemotiveerde wijze ontwikkeld bij de aanvraag én zoals ook ondersteund met de daarbij horende begeleidende stavingsstukken.

De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen dat de draagwijdte van een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger wordt afgebakend in het aanvraagformulier, waar de verzoeker dient aan te geven op welke grond tot verblijfsmachtiging hij zich beroept. *In casu* heeft de verzoeker uitdrukkelijk aangeduid in de bijlage 19ter dat de aanvraag werd ingediend als "ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin". De verzoeker zou niet hebben aangekruist dat de aanvraag werd ingediend als "ander familielid - ziek". Dit aanvraagformulier zou zijn gehandtekend door de verzoeker zelf. In die optiek zou de verzoeker niet de verwachting kunnen koesteren dat een onderzoek zou worden gevoerd in het licht van artikel 74/1, 3° van de vreemdelingenwet, daar waar hij enkel had aangeduid zich te beroepen op artikel 74/1, 2° van de vreemdelingenwet. Dat bij de aanvraag stukken werden gevoegd, die wezen in de richting van een andere aanvraaggrond, maakt volgens de verweerder niet dat abstractie kan worden gemaakt van het aanvraagformulier. De verzoeker kan zijn eigen onzorgvuldigheid, door het onvolledig invullen van het aanvraagformulier, niet tegenwerpen aan de gemachtigde. De verweerder verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad die zou stellen dat "*In casu dient vastgesteld te worden dat verzoeker onzorgvuldig heeft gehandeld door niet alle, naar zijn mening, dienstige gegevens aan verweerder over te maken.*" (RvV 27 januari 2014, nr. 117.689).

De Raad stelt vast dat het in 'verzoek tot verblijfsmachtiging', dat door de verzoeker bij het verzoekschrift wordt gevoegd en dat is gedateerd op 22 februari 2016, onder meer het volgende wordt gesteld:

"Aanvraag van verblijfskaart van een gezinslid van een burger van de Unie in toepassing van artikel 47/1 Vreemdelingenwet",

en

"Doch er is meer, iemand is ook een "ander familielid" indien men door ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de Unieburger nodig heeft. In casu lijdt verzoeker aan epilepsie met ernstige aanvallen, alsook aan een ernstige vorm van een psychose (type schizofrenie) met recente hospitalisatie en een depressie. Neuropsychiater P. KINDTS bevestigt dat de medische situatie van verzoeker dermate ernstig is zodat hij mentaal noch fysisch voor zichzelf kan instaan (stuk 12). De ouders van verzoeker dienen daarom permanent aanwezig te zijn, maar dit is evident niet steeds haalbaar waardoor zij vaak beroep doen op de hulp van mevrouw K. G. en de heer A. R..

Mevrouw G. en de heer R. wonen net daarom zeer dicht bij verzoeker en diens ouders zodat zij steeds kunnen helpen wanneer dit nodig is.

Dat de medische situatie van verzoeker op heden nog steeds zeer ernstig is, blijkt uit het meest recente medisch attest van Dr. KINDTS dd. 16 februari 2016 waarin de ernst van de toestand van verzoeker wordt bevestigd en bovendien wordt toegevoegd dat verzoeker niet arbeidsgeschikt is en geen lessen kan volgen (stuk 14).

Het staat aldus vast dat verzoeker dient te worden aanzien als ten laste van zijn EU- schoonzus, minstens als een persoon die omwille van ernstige gezondheidsredenen de verzorging van de Unieburger nodig heeft.”

Uit de bijlagen bij deze aanvraag blijkt dat de verzoeker ook een beslissing over de uitkering voor de verzoeker door de FOD Sociale Zekerheid Directie-generaal Personen met een handicap, een medisch attest van Dr. P. Kindts van 17 maart 2015, en een attest van dezelfde arts van 16 februari 2016 bijbracht.

De verweerder betwist niet dat de verzoeker dit stuk aan het bestuur heeft overgemaakt bij het indienen van zijn aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 24 februari 2016. Uit de stukken van het administratief dossier kan bovendien worden afgeleid dat de verzoeker het gemotiveerde verzoek, dat in totaal drie pagina's telt, wel degelijk heeft voorgelegd bij zijn aanvraag die hij indiende bij de gemeente De Panne op 24 februari 2016 (nota A.B. d.d. 4 oktober 2016).

Zoals de verweerder terecht stelt is op de bijlage 19ter van 24 februari 2016, die zich in het administratief dossier bevindt, inderdaad enkel de grond “*ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin*” aangekruist, terwijl de grond “*ander familielid – ziek*” niet werd aangekruist. De verweerder kan evenwel niet zonder meer worden gevolgd in zijn repliek dat de verzoeker zelf enkel de eerstgenoemde en niet de laatst genoemde grond heeft aangekruist op de bijlage 19ter. *In casu* dient immers te worden gewezen op het bepaalde in artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). De bestreden beslissing vermeldt overigens uitdrukkelijk te zijn getroffen in uitvoering van artikel 52, §4, 2^e lid van het vreemdelingenbesluit.

Artikel 52 van het vreemdelingenbesluit bepaalt als volgt:

“§ 1

Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden “Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of”, die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

(...)”

Uit artikel 52, §1, derde lid van het vreemdelingenbesluit blijkt aldus dat het model van “*bijlage 19ter*” wordt afgeleverd door de burgemeester of zijn gemachtigde indien de aanvrager het bewijs heeft overgelegd van zijn familieband. De bijlage 19ter betreft bijgevolg geen aanvraagformulier dat door de aanvrager zelf is opgesteld, maar een modelformulier dat door de bevoegde overheid wordt overhandigd.

Bovendien blijkt uit de bewoordingen van verzoekers bijlage 19ter van 24 februari 2016 dat het een document betreft dat uitgaat van de gemachtigde van de burgemeester van De Panne waarbij deze vast stelt dat de verzoeker zich bij het gemeentebestuur heeft aangeboden om een aanvraag tot verblijf in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Europese Unie in te dienen in zijn hoedanigheid van: ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin, van G. K., waarbij vervolgens wordt vastgesteld dat de bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap werd bewezen door middel van “*geboorteaktes – bewijs verklaring wettelijk samenwonen*” en dat “*de betrokkene*” de volgende documenten heeft overgelegd: “*paspoort – bewijzen samenwonenst verleden – bewijzen ten laste van EU-onderdaan*”. Tevens wordt gesteld dat de verzoeker binnen de drie maanden en ten laatste op 23 mei 2016 geen documenten meer dient over te leggen, dat de aanvraag overeenkomstig artikel 52 van het vreemdelingenbesluit zal worden onderzocht door de Minister of zijn gemachtigde en dat “*de betrokkene*” binnen de zes maanden, namelijk op 23 augustus 2016 zal worden uitgenodigd om zich bij

het gemeentebestuur aan te bieden zodat een beslissing inzake de aanvraag kan worden betekend. Uit de bewoordingen van de bijlage 19ter blijkt dan ook dat deze werd opgesteld en ingevuld door de gemachtigde van de burgemeester van De Panne, zonder dat blijkt dat de verzoeker zelf het kruisje heeft aangebracht bij (slechts) één van de in het model van bijlage 19ter opgesomde verblijfsgronden.

Wat er ook van zij, de Raad stelt vast dat de door de verzoeker bij zijn aanvraag neergelegde gemotiveerde brief wel degelijk en op duidelijke wijze vermeldt dat hij zich naast zijn hoedanigheid van ander familielid ten laste van een burger van de Unie tevens beroept op de hoedanigheid van ander familielid *“die omwille van ernstige gezondheidsredenen de verzorging van de Unieburger nodig heeft”* en dat hij deze specifieke hoedanigheid tevens heeft gestaafd met twee medische attesten van 17 maart 2015 en 16 februari 2016.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° (...);

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Daar waar de verzoeker bij zijn aanvraag een begeleidend schrijven heeft voorgelegd waarin hij op onderbouwde wijze aangeeft dat *“het aldus vast [staat] dat verzoeker dient te worden aanzien als ten laste van zijn EU- schoonzus, minstens als een persoon die omwille van ernstige gezondheidsredenen de verzorging van de Unieburger nodig heeft”* kan van een zorgvuldig handelend bestuur dan ook verwacht worden dat de aanvraag niet enkel wordt beoordeeld in het licht van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet (*de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie*) maar tevens in het licht van artikel 47/1, 3° van diezelfde wet (*de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven*). Het verweer dat op de bijlage 19ter van 24 februari 2016 vormelijk enkel werd aangekruist dat de aanvraag werd ingediend als *“ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin”* terwijl het vakje *“ander familielid - ziek”* open werd gelaten en het standpunt dat de vormelijke vermeldingen van de bijlage 19ter onherroepelijk de draagwijdte bepalen van de ingediende aanvraag, hierbij volledig abstractie makend van de gemotiveerde aanvraagbrief zelve, getuigt van een overdreven formalisme hetgeen niet strookt met de handelswijze die kan worden verwacht van een zorgvuldig handelend bestuur.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker zich bij zijn aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zowel heeft beroepen op de hoedanigheid van ander familielid ten laste van de Unieburger (*cf.* artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet) als op de hoedanigheid van ander familielid dat wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeft (*cf.* artikel 47/1, 3° van de vreemdelingenwet). Uit de motieven van de bestreden akte blijkt evenwel dat slechts werd onderzocht of de verzoeker voldoet aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht als ander familielid in de zin van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, terwijl op geen enkele wijze werd beoordeeld of de verzoeker heeft aangetoond in aanmerking te komen voor een verblijf op grond van artikel 47/1, 3° van de vreemdelingenwet. Gelet op het onvolledige en derhalve onzorgvuldige onderzoek van verzoekers aanvraag, dient een schending van de zorgvuldigheidsplicht te worden vastgesteld.

De vraag of het onzorgvuldige onderzoek van verzoekers aanvraag te wijten is aan een nalaten van de diensten van de gemeente De Panne dan wel van de diensten van de verweerder, doet niet ter zake. Immers heeft de verzoeker bij zijn aanvraag op voldoende duidelijke wijze twee onderscheiden verblijfsgronden (te weten: artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet en artikel 47/1, 3° van diezelfde wet) naar voor geschoven, zodat van een zorgvuldig handelend bestuur kan worden verwacht dat beide gronden worden onderzocht. Het gegeven dat het vreemdelingenbesluit erin voorziet dat de bij de bewijsdocumenten door de gemeentelijke diensten in ontvangst worden genomen en dat zij pas na woonstcontrole en na controle van de volledigheid van de overgelegde bewijsdocumenten (*cf.* artikel 52, §§2-4 van het vreemdelingenbesluit) aan de diensten van de verweerder worden overgemaakt, doet geen afbreuk aan de zorgvuldigheidsplicht die aan *“het bestuur”* oplegt om ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het aanvraagdossier deugdelijk onderzocht worden en dat bij dit

onderzoek wordt gesteund op alle gegevens van het aanvraagdossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. In die optiek dient te worden opgemerkt dat een onzorgvuldig handelen van de gemeentelijke diensten dat erin bestaat dat bepaalde essentiële documenten die bij de aanvraag zijn voorgelegd niet worden overgemaakt aan de minister c.q. staatssecretaris, volgens de leer van de complexe administratieve rechtshandeling, ook de uiteindelijke weigeringsbeslissing vitiesert.

Het verweer in de nota met opmerkingen kan niet overtuigen. Waar wordt verwezen naar het arrest nr. 117.689 van 27 januari 2014, dient te worden opgemerkt dat de Raad in voormeld arrest het volgende oordeelde: *“Hij kan het niet aan verweerder overlaten om stukken die werden ingediend naar aanleiding van een geheel andere procedure te gaan betrekken bij zijn aanvraag. In casu dient vastgesteld te worden dat verzoeker onzorgvuldig heeft gehandeld door niet alle, naar zijn mening, dienstige gegevens aan verweerder over te maken.”* De verweerder citeert aldus partieel en gaat hierdoor voorbij aan de kern van de zaak, met name dat de stukken die niet bij de betrokken aanvraag zelve, maar wel bij een geheel andere aanvraagprocedure werden voorgelegd, niet moeten worden betrokken bij de betrokken aanvraag. In voorliggend geval werden de niet-onderzochte stukken wel degelijk bij de aanvraag zelf voorgelegd, zodat de verwijzing naar het arrest nr. 117.689 niet relevant is, en dit nog los van de bemerking dat arresten sowieso geen precedentenwerking kennen.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Aangezien de eventuele gegrondheid van andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.2. De nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden impliceert dat ook het mede betekende bevel om het grondgebied te verlaten zijn juridische en feitelijke grondslag verliest.

Uit de bestreden akte blijkt immers dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat in de bijlage 20 is opgenomen, is getroffen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Als feitelijke grondslag voor dit bevel wordt aangegeven dat verzoekers legaal verblijf is verstreken.

Doordat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden middels de vernietiging ervan retroactief uit het rechtsverkeer wordt gehaald, valt de verzoeker terug in de situatie van een ingediende aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter). In die situatie kan dan ook niet meer worden vastgesteld dat verzoekers regelmatig verblijf is verstreken. Bijgevolg dient ook de tweede bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - uit het rechtsverkeer te worden genomen door het samen met de eerste bestreden beslissing te vernietigen. Het derde middel, dat specifiek is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, behoeft dan ook geen verder onderzoek.

De bestreden akte dient bijgevolg in haar geheel te worden vernietigd.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE